

A keskeny út megtalálása – Abonyi Sándor

Ha azt kellene keresni, hogy a keskeny út üzenete hogyan vált hangsúlyossá számomra, akkor azt egy *utazásként* tudnám leírni.

Amikor éveken keresztül a gyülekezeten „belül” éltük meg a hitünket, ismertük azokat az igéket, amik a keskeny útról szólnak, de ezt úgy értelmeztük, hogy mi, akik igyekeztünk a bűnnel szemben fellépni és elöljáróként ezt képviselni a gyülekezet tagjai felé, a keskeny úton járunk. Azt is láttunk azonban a keskeny és a széles út, valamint a tíz szűz példázatából, hogy lesznek a hívők közül, akikről ki fog majd derülni, hogy Jézus nem ismeri őket, és lesznek balga szüzek is, akik nem fognak majd Jézussal találkozni. Mindig mondtam, hogy lesznek gyülekezetbe járó hívők, akik nem fognak a mennybe jutni, sőt a tíz szűz, valamint a keskeny és széles út példázatából az is látszik, hogy nem is kevesen lesznek ilyenek, hanem nagyon sokan. Sokszor mondtam: nagy meglepetés lesz a mennyben. Olyanokkal fogunk majd találkozni, akiket nem is gondolnánk, és nem lesznek majd ott azok, akikről fel sem tételeztük volna.

Természetesen ismertem azokat az igéket is, amelyek **a pozitív értelemben vett gyülekezettől való elszakadásról** írnak:

*„Annakokáért **menjete** ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket,”* (2 Kor. 6:17)

*„**A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik,**”* (János 16:2)

*„És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja: **Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.**”* (Jel. 18:4)

Ezeket az igéket úgy éltem meg, hogy eljöhét az idő egy gyülekezet életében, amikor a „bűn teljességre jut”, mert a vezetők **megalkudnak az igazsággal**. A Jel. 2-ben és 3-ban is azt látjuk, hogy a hét gyülekezetből hatnak már megtérésre van szüksége és van olyan is, ahol Jézus már nincs is jelen a gyülekezetben: az ajtón kívülről kopogtat. A közel 20 éves gyülekezeti életem során sokat harcoltam a bűn és a megalkuvó vezetők ellen, és ezeket az igéket úgy éltem meg, hogy azok nem ránk vonatkoznak. Elérkezett azonban az idő a mi életünkben is, amikor a külső és belső vezetők megalkuvása és több hívő hasonló gondolkozása miatt már nem tudtuk tovább vállalni a közösséget a gyülekezettel. Tekintettel arra, hogy már sem a gyülekezeten kívülről, sem belülről nem kaptunk támogatást a bűnnel szembeni harchoz, hanem csak a megalkuvást láttuk, ezért érkezett az a pillanat, amikor ki kellett jönni a gyülekezetből. Innentől kezdve bizonyossá vált számomra, hogy a gyülekezetnek nevezett közösségben már nem lehet ott az Úr, mert Jézus nem vállal közösséget a bűnnel, viszont megígérte, hogy az Őt követő kijöttekkel lesz.

A kijövetelünk után kerestük az identitásunkat és a közösséget más szentekkel és gyülekezetekkel, de egy idő után nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy mások nem akarnak

közösséget vállalni velünk, és bennünk is bizonyossá vált, hogy már nem tudunk közösségekben lenni azokkal, ahonnan kijöttünk, de azokkal sem, akik velük közösséget vállalnak. Így nyilvánvalóvá vált, hogy kijövetelünkkel az egész karizmatikus **gyülekezeti mozgalmon kívülre kerültünk**, viszont folyamatosan megtapasztaltuk, hogy az Úr velünk van és vezet minket.

Ekkor kezdtem behatóbban foglalkozni azzal, hogy mit is jelent valóban a keskeny úton járni, és hogy a keskeny és a széles úton járó embereknek **külön kell válniuk** (lásd a fenti három Igét) és **külön közösséget kell alkotniuk**. Tudjuk, hogy ha ketten hárman vagyunk is együtt az Úr nevében, Ő velünk van, és akkor **mi vagyunk Krisztus teste, és mi vagyunk az Ő gyülekezete**. Így van ez annak ellenére, hogy a Máté 7 szerint **sokan** vannak azokban a széles úton járó közösségekben, akik gyülekezetnek nevezik magukat, mi pedig, akik kijöttünk, kevesen vagyunk.

A kijövetelünk utáni első évben világossá váltak számunkra a következők:

- mi vagyunk Krisztus gyülekezete, még ha kevesen is vagyunk,
- mi nem alkudhatunk meg az Ige igazságával, hanem kompromisszum nélkül akarjuk hirdetni és **megélni az Igét a mindennapi életben** (igazi tanítványok akarunk lenni),
- nem vállalhatunk szellemi (ima és úrvacsorai) közösséget azokkal, akik gyülekezetnek nevezik magukat, de megalkuvó vezetőik vannak.

A kijövetelünk után a régi gyülekezetünkben egy elöljáró még több alkalommal megkeresett, és több dolgról beszélgettünk. Amikor azt kérdezte, hogy mi a különbség a széles és a keskeny út között, akkor egy szóval tudtam válaszolni: **megalkuvás**. Ezt fejezi ki Jézus tanítása is a Máté 7-ben:

„Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát” (ez a keskeny út)

„És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fűvényre építette házát.” (Ez a széles út: ez azt jelenti, amikor a pásztorok ismerik az Igét, esetleg tanítanak is róla, de a gyakorlatban nem aszerint élnek és nem követelik meg azt a hívőktől sem: azaz megalkuvók).

Sok pásztor mondja, hogy az egész életre szóló házasságról tanít, **amikor azonban a gyakorlati alkalmazásra kerül a sor (aki megcselekszi), akkor elbuknak**: sokan jönnek a gyülekezetbe, akik már elváltak és „újránházastak” – mondják, ezért megvizsgáljuk őket, irgalmat és kegyelmet gyakorlunk (Isten is elnézi a tudatlanság idejét), ezért mi is elnézzük; tehát megalkudnak és **megáldják azokat, akiket Jézus házasságtörőknek nevez!** A kijövetelünk utáni időben ezeket tisztázva kiderült, hogy a kijöttek fele nem tudta felvállalni ezt a kompromisszummentes hívő életet, ezért egy második szétválásra, elszakadásra is sor került. Többen visszamentek más – a korábbihoz hasonló – gyülekezetekbe.

Ekkor elindítottam a Keskeny út blogot és elég sokan megkerestek, de többnyire gyülekezeteken kívüli – vagy a gyülekezetekben helyüket nem találó – hívők. Azt

tapasztaltuk azonban, hogy a gyülekezeteken kívüli hívők között is különbség van. Vannak közöttük megrögzött **lázadók**, csalódottak (sérült **menekültek**), és igazi odaszánt **maradék***.

Néhány év eltelte után világossá vált, hogy a gyülekezeteknek nevezett közösségek valójában többnyire széles utas gyülekezetek, akik programok alapján működnek és inkább emberi szervezetek, mintsem Krisztus teste, Isten családja. Egy idő múlva rájöttünk, hogy a kijöttek közül is csak a **maradéknak** nevezett csoport alkotja Krisztus testét, akik valóban a keskeny úton akarnak járni, akik őszintén szeretik az Urat és ezt úgy mutatják ki, hogy engedelmeskednek Jézus minden parancsolatának, megalkuvás nélkül:

„*Aki ismeri az én parancsolataimat és **megtartja azokat, az szeret engem.***” (János 14:21)

Ők a keresztyének, a tanítványok, akik valóban követik Jézust! Akik megalkusznak, azaz nem cselekszik meg az Úr parancsolatait, azokat az Úr nem is ismeri, sőt a Máté 7-ben egyenesen **gonosztevőknek** nevezi őket (az eredeti görög szó „anomia,” ami **törvénszegőt** jelent).

Többen kifogásolták, hogy elvárásokat támasztok a hívőkkel szemben, mert elvárom, hogy a parancsolatoknak engedelmeskedjenek. Egyesek egyenesen *törvénykezőnek* neveztek emiatt! Erre azt feleltem, ha valaki ezt törvénykezésnek tartja, akkor Jézus is törvénykező volt. Figyeljük meg, mit mondott Jézus ezzel kapcsolatban:

- Jézus még az írástudókkal és farizeusokkal kapcsolatban is azt mondta a tanítványainak, hogy *„amit parancsolnak nektek, mindazt megtartsátok és megcselekedjétek,”* (Máté 23:3)
- valamint az apostoloknak is azt hagyta meg mennybemenetele előtt, hogy *„tanítván őket, **hogy megtartsák** mindazt, amit én parancsoltam néktek: és **ímé én ti veletek vagyok** minden napon a világ végezetéig. Ámen!”* (Máté 28:20)

A **'hogy megtartsák'** kifejezés a görög eredetiben „*téreó*” szónak felel meg, ami a következőket jelenti: *figyelni, szemmel tartani, ügyelni, gondoskodni róla*. Tehát Jézus a mennybemenetele előtt azt adta parancsba az apostoloknak, hogy **ne csak tanítsák a tanítványokat**, hanem **figyeljenek, győződjenek meg és gondoskodjanak róla**, hogy akiket tanítottak betartják-e azokat a parancsolatokat, amiket tanítottak nekik. Mindenki emlékezhet az iskolai tanulmányaiból, hogy a tanárok nemcsak tanítottak, hanem azt követően volt számonkérés is: a tanárok meg akartak győződni róla, hogy amit tanítottak, azt megtanulták-e a tanulók! Itt erről van szó. Fontos felhívni a figyelmet arra is, hogy a parancsolat végén van egy csodálatos ígéret: *„íme ti veletek vagyok minden nap a világ végezetéig,”* de észre kell venni, hogy ez az ígéret feltételhez kötött: Jézus csak akkor lesz velünk, ha a parancsolatait megtartjuk, az engedetlennel (a parancsolatait és ezzel Őt magát is megtagadókkal, ellenszegülőkkel) NEM! Sokan szeretnek válogatni a parancsolatok közül, de Jézus parancsolata arról is szól, hogy **minden** parancsolatot meg kell tartani. Jézus nemcsak a tanítóknak ad parancsolatot, hanem a tanítványoknak is:

„*Engedelmeskedjétek elöljáróitoknak és **fogadjatok szót**, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók;*” (Zsidó13:17)

Itt azt is látjuk, hogy nemcsak a tanítványoktól kéri számon a tanultakat, hanem Jézus is számon fogja kérni a tanítókat!

Sok hívő úgy viselkedik, mintha a gyülekezet üdvözítene, ezért szorgalmasan eljárnak oda, mert azt gondolják, hogy akkor a mennybe jutnak, ez azonban hazugság! Tudjuk az Igéből, hogy az Üdvözítő Jézus Krisztus! Fontosak az igeileg helyesen működő gyülekezetek, amik sokat segíthetnek a hívőknek a hitük megélésében, ha azonban a gyülekezetek előjárói elkezdnek megalkudni az Ige igazságával, akkor onnan egy idő után ki kell jönni. **A kijövetel is egy parancs**, aminek engedelmeskedni kell, **hogy ne legyünk részesek a gonosztevő (törvényszegő, megalkuvó) emberek bűnében.**

Természetesen nem vagyunk tökéletesek, de törekedni kell rá, és ha ezen az úton járunk, akkor a Szent Szellem fog küldeni hívő társakat, mert Jézus az, aki a Szent Szellem által építi az Ő gyülekezetét, ami valóban az Ő teste.

A keskeny úton járva sok más témát is újra meg kell vizsgálni és megtisztítani a hamis tanításoktól, amikből nagyon sok van a gyülekezeteknek nevezett közösségekben.

Nem tudom, hogy a kijövetelre felszólító parancsnak és azt követően felismert igazságoknak való sorozatos engedelmisség feltétele-e annak, hogy ezek az igei igazságok valaki számára nyilvánvalók legyenek? Úgy tűnik igen, mert a legtöbben a mai napig nem értik, hogy miért kellett kijönnünk. Az is látszik, hogy hiába próbáljuk megmagyarázni az okát, mintha senki sem értené, miről beszélünk. Ilyenkor Ézsaiás próféta szavai jutnak eszünkbe:

*„Jól szólott a Szent Szellem Ézsaiás próféta által a mi atyáinknak, mondván: Eredj el a néphez és mondd: **Hallván halljatok, és ne értsetek; és nézvén nézzetek, és ne lássatok! Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyják; hogy szemeikkel ne lássanak, füleikkel ne halljanak, szívükkal ne értsenek és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.**” (Ap.csel. 28:25-27)*

Amikor kijöttünk, volt egy szellemi megtapasztalásunk: egy erőteljes szellemi fal ereszkedett le a régi közösségünk és közénk. Ez egy szellemi elválasztottságot eredményezett (a Szent Szellem egyszerűen nem engedte, hogy közösségben legyünk), és úgy hiszem ez az akadály a megértésnek is. Erről beszél a 2 Thesz. 2:10-11:

*„A **gonoszságnak** (törvényszegésnek) minden csalárdságával azok között, akik **elvesznek**; mivelhogy **nem fogadták be az igazságnak szeretetét** (megalkudtak) **az ő üdvösségükre.** És azért bocsátja rájuk Isten a **tévelygés erejét**, hogy higgyenek a hazugságnak;”*

A széles út a megalkuvás, az Igének való engedetlenség, a törvényszegés útja, ami a kárhozatra vezet, a keskeny út pedig a kompromisszummentes engedelmisség, az Ige megcselekvésének útja, ami az örök életre vezet. A széles és a keskeny út üzenetének pontos megértése nem egyszerűen csak teológiai kérdés tehát, hanem **üdvösség kérdése**, hogy ki hová jut, attól függően, melyik úton jár!

Az írás legelején azt mondtam, hogy a leírt igazságok felismerését egy *utazáshoz* tudnám hasonlítani. A filadelfiai gyülekezethez hasonlóan egy gyülekezet mindaddig a keskeny

úton tud járni, amíg **igazságban** és **szentségben** jár (lásd. Jel. 3:7-10). A korinthusi gyülekezet esetében azonban már látható a hanyatlás. Az első levelét Pál egy olyan gyülekezetnek írta,

- ahol minden kegyelmi ajándék működött,
- szentnek nevezte őket,
- közösségben voltak ugyan egymással, de szakadások voltak köztük, **testiek** voltak,
- olyan **bűnök** is voltak közöttük, amik a világban is súlyosnak számítanak,
- de ők **mindezeket megtúrták, megalkudtak, és közösséget vállaltak vele.**

Pál ezért megintette és felszólította őket a helyreállásra. Vegyük észre, hogy ez egy bukott gyülekezet képe, ha valaki esetleg azt gondolná, hogy ez egy elfogadható gyülekezeti állapot! Ez egyértelműen látszik abból, hogy miután a gyülekezet nem tért meg a bűnökből, a gyülekezetnek írt második levelében Pál, már a Krisztust követő hívőket felszólítja, hogy jöjjenek ki ebből a bukott gyülekezetből. Figyeljük meg Pál szóhasználatát, mert nagyon tanulságos, ahogy erről a helyzetről ír:

*„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? Mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nekik Istenük, és ők én népem lesznek. Annakokáért **menjete ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket.**” (2 Kor. 6:14-17)*

Pál az igaz hívőket itt már elszakadásra szólítja fel a megtérni nem akaró gyülekezettől, **hitetleneknek, sötétségben járóknak** nevezi őket, akikkel **a kapcsolatot is meg kell szakítani** (ne is illessétek), akikkel **nem lehetnek szövetségi** (ima és úrvacsorai) **közösségben sem.**

A második levelét is a gyülekezetnek címezi Pál, a gyülekezet egy részét mégis **hitetleneknek** nevezi. Ez sokáig zavart engem, és csak jóval később értettem meg, hogy aki nem bíz az Úrban és nem engedelmeskedik az Ő parancsolatainak, az valójában megtagadja az Urat, és ezzel megtagadja a saját hitét is, tehát valójában hitetlen; annak ellenére, hogy része egy gyülekezetnek nevezett közösségnek! Az ilyenekre írja Pál, velük az igaz hívőknek nem lehet felemás igában lenni! A jó hír az, hogy az engedelmesek, akik minden körülmény között bíznak az Úrban, azokkal az Úr velem lesz, mégha csak néhányan jönnek is össze az Ő nevében. Ahol pedig az Úr ott van, ott teljesség van, és nem lehet hiány semmiben! Ámen!

Megjegyzés: * Lásd a Keskeny út blogon David Bolton: „Lázadók, menekültek és visszatérő **maradék**” című írását.

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és a honlapcímének megadásával: <https://keskenyut.wordpress.com>